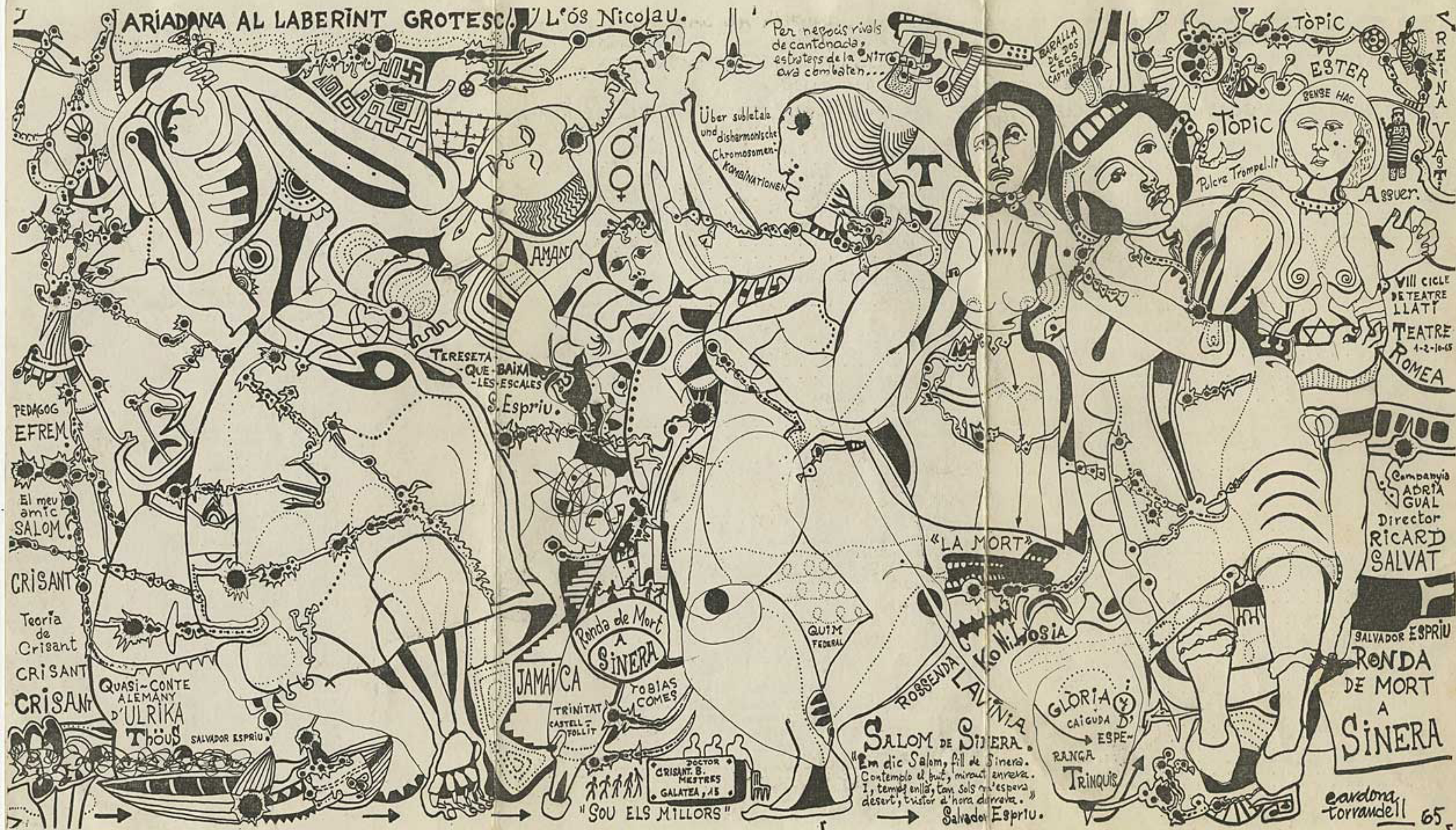

EL NOSTRE ESPECTACLE

Quan la Companyia de l'Escola d'Art Dramàtic Adrià Gual va commemorar, el 1963, els 50 anys de Salvador Espriu, va representar tota la seva producció, que, com és sabut, és ben curta en extensió. Revisàvem el muntatge de *La Pell de Brau*, estrenat l'any 60, donàvem una segona versió de *La Primera Història d'Esther*, que havíem presentat en el marc del Vè Cicle de Teatre Llatí, i, més tard, presentàvem la nova versió d'*Antígona*. En aquesta mateixa ocasió intentàvem un espectacle, compost de textos i poemes de Salvador Espriu, que vàrem titular *La Gent de Sinera*. Amb aquest espectacle guanyàvem per al teatre zones no dramàtiques de la producció d'Espriu. El que en *La Pell de Brau* hi havia hagut d'experiència d'aixecar del paper un text pensat per a ser dit o llegit, en *La Gent de Sinera* era portat a les màximes conseqüències, car en aquesta última ocasió feiem realitat teatral textos exclusivament narratius, que no reclamaven tan sols ni la recitació.

Després de l'estrena de *La Gent de Sinera* vàrem descobrir que molts no s'adonaven que el text no era dramàtic i que l'experiment havia apassionat el públic. Recordo molt especialment que el poeta José Agustín Goytisolo m'aconsellà que ho convertís en un espectacle de duració normal, i després d'ell molts altres varen dir el mateix.

Un any després de l'estrena de *La Gent de Sinera* vaig tenir l'ocasió de conèixer els espectacles que la muller, amics i deixebles de B. Brecht, la gent del Berliner Ensemble, havien compost amb textos, poemes i fins i tot amb escrits d'estètica teatral del fundador del Berliner. El Berliner, que només ha posat en escena una tercera part de la producció teatral estricta de Brecht, prefereix, en lloc d'estrenar obres de la primera època, de guanyar per al món de l'espectacle part de la producció lírica i narrativa de l'obra de Brecht. I així veiem sorgir els *Brecht Abend*, nummer 1, 2, 3.

Tot això em va decidir a ampliar, tot canviant-ne l'estructura, l'espectacle de *La Gent de Sinera*, i, cercant una unitat o faula bàsica que donés una interpretació dels elements i preocupacions claus de l'obra d'Espriu, vaig decidir desenvolupar un dels mites que Espriu, en la seva obra, utilitza, sense acabar-s'hi d'endinsar, mite que el propi Salvador Espriu ha volgut ampliar, enriquint-ne la seva personal visió, per a aquest espectacle.

Una de les troballes del teatre èpic ha estat la de fer-nos adonar que no era necessària l'estructura arquitectònica del drama i que calia retornar a l'estructura en escenes, a la manera de Shakespeare i de Büchner. Una altra, que es podia prescindir d'una o de diverses d'aquestes escenes i que l'obra no se'n ressentia, si la faula, la base ideològica, era clara i definida. Recollint aquesta aportació, hem volgut anar més lluny. Dintre la faula, hem inserit diverses escenes que emergeixen de la mateixa faula, exemplificacions diverses i desiguals del nucli mític que les recolza.

Fins a quin punt *Ronda de mort a Sinera* ens ateny i ens afecta possibilita un nou comentari, però a l'obra d'Espriu iniciant aquest diàleg entre autor i espectador que és l'essència de tot teatre.

RICARD SALVAT

INSTITUTO DEL TEATRO
N.º 37908

TOP: B140-11/22